

MAÏZENA

KOKEN EN
BINDEN MET
HET CIZ

‘ER IS ZOVEEL
MEER DAN INDI-
CATIESTELLEN!’

DRIE COLLEGA'S MET EEN 'BIJBAAN' IN DE KUNST

DIT KEER WORDT ER NIET VOOR DEZE RUBRIEK GEKOOKT, TOT GROTE TEVREDENHEID VAN DE DRIE DISGENOTEN: 'HET IS BETER ZO'. DECOR IS HET PANNENKOEKENHUIS AAN DE STATIONSWEG IN DRIEBERGEN, TEGENOVER HET HOOFDKANTOOR VAN HET CIZ.

Annemieke Vonk is indicatiesteller voor de GGZ in regio 11 (Rotterdam). De twee andere deelnemers werken op het hoofdkantoor. Hester Niemantsverdriet als communicatieadviseur en Willibrord Beemsterboer als medisch adviseur bij het Expertisecentrum. Het bindmiddel is 'kunst'. Alledrie zijn ze, naast hun werk bij het CIZ, actief als beeldend kunstenaar.

Willibrord is direct duidelijk: 'Voor mij is het een hobby. Vijfentwintig jaar geleden, tijdens mijn studie, begon ik met tekenen en schilderen. Tekenend werd niet echt wat, dat bleef bij krabbelen. Dus ben ik verder gegaan met schilderen. Vrijdag's ga ik naar mijn atelier en dan schilder ik de hele avond. Ik schilder grote doeken, 2 bij 3 meter'. De vraag, of de verleiding niet groot is om 's zaterdags of in het weekend door te werken, levert een gedeceerd antwoord op. 'Natuurlijk niet! Soms ga ik door tot een uur of drie, maar langer, nee.' Hester schiet in de lach. Voor haar is bezig zijn met haar handen een soort noodzaak geworden. 'Toen ik studeerde, werkte ik daarnaast veertig uur per week. Ook in de banen die ik daarna had hield ik weinig tijd voor mezelf over. Op een gegeven moment kon ik geen pc meer zien. Alle creativiteit vloeide uit me weg. Ik ben toen een cursus pottenbakken gaan doen. Het werken met mijn handen, letterlijk in de klei, het zoeken naar vorm en kleur, geeft mij zoveel energie. Ik werk nu 26 uur bij het CIZ en dat geeft me de mogelijkheid twee dagen voor mijzelf te werken.'

KLEINDOCHTER

Ook voor Annemieke Vonk is kunst een noodzaak in het leven. 'Als ik niet kan schilderen, gaat het niet goed met me', stelt ze onomwonden. Annemieke schildert al vijfentwintig jaar. Begonnen als autodidact, heeft zij inmiddels een forse collectie opgebouwd. Die is te zien op haar website, maar ook met enige regelmaat op exposities in Rotterdam en omgeving. Ook vaak in instellingen of ziekenhuizen en (natuurlijk) op het kantoor van het CIZ in Rotterdam. Zij werkt drie dagen bij het CIZ. De rest van haar tijd besteedt ze aan het schilderen. 'In de loop der jaren heb ik ervaren, dat dit de juiste verhouding is. En ik heb nu een kleindochter met wie ik ook graag wil optrekken.' Annemieke volgt diverse cursussen. In tegenstelling tot Willibrord, die vooral de stilte van zijn atelier opzoekt, heeft zij behoefte aan het samenwerken met anderen en de inspiratie die zij daaruit haalt. De technieken in haar werk variëren: ze aquarelleert, werkt met acrylverf en combineert dat met foto's en scheurtechnieken. Het zijn heel verschillende doeken die ze maakt. Verschillend van kleur, stijl en sfeer, met als thema: mensen. Voornamelijk portretten, maar ook een enkel stilleven en landschappen. 'Sinds ik niet meer in de stad woon, heb ik meer rust gekregen. De omgeving is heel inspirerend. Soms, als er een mooie zonsopgang is, maak ik snel wat foto's die ik later in een schilderij verwerk'.

DISCIPLINE

Lijdt het werk niet onder zo'n intensieve hobby? 'Uiteraard ben ik tijdens mijn werk wel eens met m'n gedachten bij wat ik aan het maken ben', zegt Willibrord. 'Gedurende de week schiet er van alles door mijn hoofd, of ik zie iets langskomen dat me doet denken aan waar ik mee bezig ben. Maar dat houdt me niet af van wat ik moet doen.' Het vergt wel discipline om de dingen goed te combineren, vindt hij. 'Eigenlijk is het omgedraaid,' zegt Hester. 'Ik beleef mijn werk nu anders dan vroeger. Op mijn werk geef ik me voor 100 procent. Als ik thuis bezig ben doe ik dat ook. Dat was vroeger wel eens anders. Als ik dan op dinsdagsavond naar het pottenbakken was geweest, werkte dat soms de dag erna nog door.'

'WE ZIJN MET Z'N ALLEN VERANTWOORDELIJK VOOR ONS PRODUCT'

Annemieke: 'Ik kan mijn werk niet missen. Ik kom zoveel boeiende mensen tegen, met allemaal een eigen verhaal. In Rotterdam ook nog met verschillende nationaliteiten. Dat geeft mij inspiratie.' Hoewel voor Willibrord schilderen vooral een hobby is, is het wel een heel belangrijke: 'Ik kan mijn fantasie erin kwijt en het is een bezigheid, waarbij ik zelf de baas ben. Er is niemand die tegen me zegt: dat moet anders of dat moet beter.' Hester en Annemieke herkennen dit. 'Het is goed om zelf te kunnen beslissen en je eigen keuzes te maken.' En bijna driestemmig: 'Er is zoveel meer in het leven dan indicatiestellen!'

VERANDERINGEN

Het werk bij het CIZ levert nog meer gespreksstof op. Willibrord is nog maar kort in dienst. Wel is hij als medisch adviseur vanaf begin jaren negentig betrokken bij de indicatiestelling, via de GGD en als adviseur voor de Wvg. In zijn huidige functie is hij voor het hele CIZ beschikbaar voor consult over medische zaken en problemen. 'Ik heb de indruk, dat een aantal CIZ-medewerkers nog wat onwennig staat tegenover "de" of "een" rol van de arts binnen het CIZ. Het vereist een gezamenlijke inspanning om over die koudwattvrees heen te stappen. We zijn met z'n allen verantwoordelijk voor ons product.'

Annemieke heeft ook een lange carrière in de zorg en de indicatiestelling achter zich. Begonnen als verzorgende in een verpleeghuis is zij via een geriatrisch centrum en tal van opleidingen - HBO en post-HBO - nu indicatiesteller GGZ. Eerst bij het RIO, nu bij het Rotterdamse CIZ. Daarnaast is Annemieke tien jaar voorzitter van de ondernemingsraad geweest. In die functie heeft zij de overgang van het RIO naar het CIZ meegemaakt en dat gaf haar niet altijd

'IDEEËN ZWERVEN OPGESLOTEN IN DE GEEST IN AFWACHTING TOT'

(Haiku van Hester)

veel vreugde. Ook nu is de organisatie nog niet waar die wezen moet, vindt ze. 'Indicatiestellen is mensenwerk, een proces. Maar de veranderingen gaan wel heel snel. De eisen zijn steeds anders. We moeten nieuwe protocollen hanteren, de termijnen worden strak gesteld, je moet normtijden aanhouden en je aantallen per dag halen. Maar wat moet je als indicatiesteller als het voorwerk niet goed is gedaan? Als de aanvraag niet meer is dan een velletje met aantekeningen van de huisarts? Dan moet je al het werk nog eens overdoen. Ik vind, dat het CIZ hier veel strakker beleid in zou moeten voeren.'

LASTIGER

Hester werkte eerst bij de afdeling communicatie van het Landelijk Centrum Indicatiestelling Gehandicaptenzorg (LCIG), een van de voorlopers van het CIZ en zij maakte de start van het CIZ van nabij mee. 'Toen het eindelijk allemaal rond was, waren we als communicatieafdeling echt blij dat we weer aan het werk konden. Er was weer wat te communiceren.' Nu heeft zij vooral de taak het intranet (CI-Zetnet) te beheren. Dat is sinds oktober 2005 actief als informatiemedium voor alle medewerkers van het CIZ. Door het korte bestaan kent CI-Zetnet nog een aantal kinderziekten, waardoor mensen soms moeite hebben met het ophalen van informatie. Hester: 'In de beginperiode heb ik bijvoorbeeld best wel veel mensen moeten helpen om intranet op te starten. Dat bleek al meer problemen op te leveren als voorzien. De gebruikers kunnen daar verder ook niets aan doen, maar het maakt het beoogde gebruik van intranet wel lastiger.'

MOE

De vraag is, hoe ernstig dit laatste is. Geautomatiseerd werken is toch de basis voor een landelijk uniforme werkwijze? Hester: 'Ik vind, dat het CIZ de plicht heeft om meer te investeren in de scholing van medewerkers als het gaat om werken met de programma's. Je kunt cursussen geven op locatie of met een bus het land door gaan om ondersteuning te bieden. Maar er moet wel iets gebeuren.'

BIJ HET OPBOUWEN VAN EEN ORGANISATIE ZIJN VERANDERINGEN ONVERMIJDELIJK

Ook Willibrord ziet 'rafelrandjes' in de nieuwe organisatie, bijvoorbeeld in de communicatie. 'Lang niet iedereen krijgt de informatie die hij nodig heeft en ook niet op de manier waarop hij dat zou willen. Ik zelf lees veel liever dingen op papier. Dan neem ik de informatie beter op.' Ook komt nogal eens informatie langs, die snel weer verouderd is. Annemieke: 'Ik had een stuk bewaard om te lezen in de vakantie. Kom ik terug, is het al weer achterhaald en ligt er een nieuw stuk. Dat is toch niet bij te houden. Bij het opbouwen van een organisatie zijn veranderingen onvermijdelijk, daarover geen misverstand. Maar het gaat af en toe wel erg snel en het is soms ook wel erg veel. Je moet meebuigen in de storm, maar ik zie hier bij ons op de werkvloer ook collega's sneuvelen.'

HESTER

Hester woont in Leusden met haar vriend en twee Turkse honden, die bij haar een goed huis hebben gevonden. Hester maakt ondermeer objecten van klei volgens de Japanse Raku-techniek: Hierbij wordt de glazuur in een heel hete oven gebakken en dan snel gekoeld, waardoor er barsten in het glazuur ontstaan. Verder werkt Hester met allerlei materialen en maakt zij schilderijen en objecten voor in huis. Haar website: www.terradare.nl.

WILLIBRORD

Willibrord woont in Maastricht. 'De reistijd vind ik niet erg. Twee uur reizen is niks, zeker niet als je kunt werken.' Hij schildert al sinds zijn studietijd, vroeger meer dan nu. Volgens hem is het belangrijk om ergens intensief mee bezig te zijn naast het werk. 'Ik vind zelfs, dat je naast je gewone werk altijd iets anders zou moeten doen. Dat kan van alles zijn, zoals muziek, sport, kunst of politiek.'

ANNEMIEKE

Annemieke woont in 's Gravendeel, dat ligt in de Hoeksche Waard. Zij is bezig in haar tuin een eigen atelier in te richten. Daarvoor gebruikt zij een z.g. 'Pipowagen'. Annemieke heeft twee honden. Asielzoekers noemt zij ze: ze zijn afkomstig uit Turkije en Spanje. Je vindt het werk van Annemieke op: www.flickr.com/photos/schilderijen

PORTRETTEEN

Dan toch maar weer even over kunst. De pannenkoeken zijn in de hitte van het gesprek bijna geruisloos besteld en opgegeten. Als ieder zijn werken tevoorschijn haalt, komen de tongen – opnieuw – los. Er is veel bewondering voor- en verwondering over elkaars werk. 'Deze wil ik wel kopen', roept Willibrord spontaan bij het zien van een aquarel die Annemieke net tijdens een cursus in Frankrijk heeft gemaakt. Hester, van vele markten thuis, heeft een schilderijtje meegenomen dat is gemaakt van klei. Het is een fragiele boom. 'Het thema is, dat alle blaadjes hetzelfde zijn en allemaal uiteindelijk van de boom vallen. Ook de paar blaadjes die een andere kleur hebben. Ben je toch weer terug bij het thema van de 'zorg'.

Willibrord laat foto's van zijn werk zien en heeft ook twee werken meegenomen. Dat levert een spontane uitroep op van de fotografe, die het gezelschap en hun werk in beeld brengt.

'Willibrord, deze schilderijen zijn heel anders dan ik van jou gedacht had.' Inderdaad stralen de werken niet de strengheid en discipline uit, die hij tijdens het gesprek zo nu en dan ten toon heeft gespreid. Het zijn mooie portretten met warme kleuren, zorgvuldig op het doek gezet. De twee schilderijen overigens, worden de komende tijd tentoongesteld op het hoofdkantoor, waar ook werk van andere collega's te zien zal zijn.